

dig, nedlægge Forbud som de i § 1 omhandlede ud for større samlede Strækninger af Kysterne, hvilke Forbud træde i Kraft, saa snart de i § 4 nævnte Mærker ere anbragte, hvorefter Kundgørelse og Tinglæsning finde Sted. Mulige i Forvejen nedlagte private Forbud bortfalde. Den tilsvarende udyrkede, for Græsvækst blottede Standbred kan i større eller mindre Udstrækning behandles efter Reglerne i § 1. Jeg har der forudsat, at der i disse Regler i § 1 var indsat, at et saadant Forbud for Strandbreddens Vedkommende kun kan nedlægges efter Synsmændenes Forlangende og Landvæsenskommissionens Kendelse, men, mener jeg, „Erstatning skal da altid gives“. Efter en saadan Bestemmelse, som naturligvis maa trænge til videre Udformning — det indrømmer jeg villig, men jeg antager, at det høje Ting kan se min Mening dermed —, vil det være muligt efterhaanden som man fra Landbrugsministerens Side fik den Opfattelse maaske gennem en saadan Kommission eller flere saadanne Kommissioners Arbejde, som det ærede Medlem for Møen anbefalede nedsat, at større Strækninger af Kysten, hvor der virkelig var Fare paa Færde, burde blive baandlagte paa en saadan Maade, og naar de vedkommende Ejere, for saa vidt man vilde baandlægge Strandbredden med, fik Erstatning, saa var der intet at sige dertil, saa var det noget, der blev gjort i det offentlige, i Samfundets Interesse, og saa maatte den enkelte private finde sig deri, selv om det kunde være ubehageligt og generende i mange Henseender, selv med Erstatning. Men noget saadant have de Herrer ikke tænkt paa. De Herrer have jo i Aar kun syntes at ville have denne Sag drevet igennem hurtigst muligt, uden Udvalg, og faa den op i Landstinget, ligegyldigt om jeg og andre af Mindretallet stemme for den eller ej, hvad jeg ganske sikkert ikke gør, selv om jeg heller ikke finder mig foranlediget til at stemme imod den for Øjeblikket; men de faa den nu ogsaa op, tør jeg vel nok sige, i en saadan Tilstand og med saa umulige Bestemmelser, der i Virkeligheden gaa ud fra forskellige Principper, og som Følge deraf kommer til at modstride hinanden, at vi kunne være visse paa, hvis vi ellers faa Lovforslaget tilbage, da at faa det tilbage i en ret ændret Skikkelse — og saa kunne vi jo tale videre om Sagen.

Køedt: Den højtærede Landbrugsminister udtalte forleden Dag, at medens

vi havde drøftet dette Lovforslag, havde Havet og Stormen anrettet store Ødelæggelser paa Kyststrækningen fra Helsingør Nord paa ad Hornbæk til. Jeg var i Gaar derude, og jeg maa give den højtærede Landbrugsminister fuldstændig Ret: De Fetteretninger, han har modtaget, ere rigtige; kun tror jeg, at det er endnu langt farligere, end det er fremstillet. En stor Del af Plantagen, som det har kostet mange Penge og meget Arbejde at vedligeholde, er i Virkeligheden stærkt truet. Man ser en hel Række store Træer ligge væltede ved Stranden, og store Strimler af Kysten ere faktisk skyllede bort. Et stort hvidmalet Sømærke, som havde megen Betydning for Fiskerbefolkningen, er splintret af Søen, en Del af Stykkerne ere samlede op og ligge sammenbundne i Skoven, Resten ligger spredt omkring paa Stranden. Men hvad der er meget værre, er, at Landevejen mellem Ellekilde og Hornbæk Plantage paa en Strækning af omtrent 1,000 Alen er saa stærkt truet, at Fiskerne maa holde Vagt fra Mørkets Frembrud for at hindre, at Køretøjer skulle styrte ned ad Skrænten. Der var tidligere en Mark paa omtrent 100 Alens Bredde mellem Stranden og Landevejen, nu er der paa flere Steder dybe Indskæringer i Stranden, saa at der kun er en 4—5 Alens Afstand mellem Landevejen og den bratte Skrænt, der fører ned til Strandkanten. Man meddelte mig fra forskellige Sider, at man allerede for 2 Aar siden havde gjort opmærksom paa, at en saadan Fare forelaa, og at der nødvendigvis burde træffes Forholdsregler for at sikre Kysten. Imidlertid er der ikke sket noget, den ene Storm efter den anden har skaaret store Stykker af Kysten bort, og nu er Situationen saa kritisk, at en eneste Storm kan bevirke, at Landevejen bliver ødelagt, saa at der maa træffes betydelige Ekspropriationer med store Bekostninger, fordi man ikke i rette Tid har truffet de Foranstaltninger, som man tidligere for en forholdsvis billig Pris kunde have foretaget. Man bad mig om, naar jeg kom her ind i Tinget og dette Spørgsmaal kom til Forhandling, da at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at der burde træffes interimistiske Forholdsregler, ikke om en 2—3 Maaneder, men helst straks. Der burde øjeblikkelig foretages de Besigtigelser, der ere nødvendige, for at Foranstaltninger kunne træffes, som kunne forhindre ligefremme Ulykker. Jeg saa ganske vist, at der var rejst en Række smaa Pæle langs Landevejen for at advare de vejfarende,